

sažen předmětem do okna vhozeným nebo střepinami padajícího skla. Zjišťuje-li proto v souzeném případě rozsudek skutkově způsobem zmateční stížnost nedotčeným — její vývody v tom směru jsou jen pouhým po zákonu nepřípustným brojením — že obžalovaný, rozmlouvaje předem s N-ovou, stojící za oknem, musil viděti, že ona i M-ová jsou v bezprostřední blízkosti okna, a že tedy střepiny mohou tu neb onu z nich zasáhnouti, že však přes to okno i květináče rozbil ze zlomyslnosti, zjistil vše, co dostačuje k naplnění subjektivní stránky zločinu, jímž uznal stěžovatele vinným.

Čís. 4069.

Knihkupec, prodáv knihu, jejíž původce, nakladatel a tiskař jsou v cizině a nemohou proto býti postaveni před tuzemský soud (§ 1 odst. 2 tisk. nov., § 24 tisk. nov.), nedopouští se urážky na cti, aniž ho stihá zodpovědnost za zanedbání povinné péče podle § 6 tisk. nov., neznal-li závadný obsah knihy a nemohl-li si proto býti vědom toho, že se rozšiřováním knihy dotýká cti jiného.

(Rozh. ze dne 11. února 1931, Zm II 131/30.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost soukromého obžalobce do rozsudku krajského jako kmetského soudu v Uherském Hradišti ze dne 2. listopadu 1929, jímž byl obžalovaný zproštěn podle § 259 čis. 3 tr. ř. z obžaloby pro přečin proti bezpečnosti cti podle §§ 487, 488, 491 tr. zák.

D ů v o d y:

V souzeném případě jde o tiskopis neperiodický. Platí tedy předpis § 24 tisk. nov. čis. 124/24. Podle tohoto § 24 jest na činy v § 1 tisk. nov. uvedené, byly-li spáchány obsahem neperiodického tiskopisu, užiti ustanovení § 1 tisk. nov., najmě § 1 odst. (2), avšak na místo zodpovědného redaktora nastupuje nakladatel (vydavatel) a, není-li znám, zodpovědný správce tiskárny. Původce, nakladatel a tiskař jsou vesměs v cizině a nemohou býti postaveni před tuzemský soud. Nejsou tedy podle § 1 odst. 2, § 24 tisk. nov. ze zodpovědnosti vyňaty osoby, jež spolupůsobily při obvyklém rozšiřování tiskopisů. Podle § 7 tr. zák., byl-li spáchán zločin obsahem tiskopisu, jsou vinni týmž zločinem: obstaravatel prodeje, knihkupec a vůbec všechny osoby, jež při rozšiřování trestného tiskopisu spolupůsobily, ač lze-li na ně vztahovati obecná ustanovení § 1 tr. zák., a podle § 10 tr. zák. počíná se trestnost činu pro ně počátkem jejich spolupůsobení. Podle § 239 tr. zák. mají se vztahovati ustanovení §§ 5 až 11 tr. zák. o zločinech i na přečiny, pokud výjimky z toho nevyplývají ze zvláštní povahy přečinu. Po stránce subjektivní nevyžaduje se k přečinům proti bezpečnosti cti podle

§§ 487 až 493 tr. zák. úmysl urážeti (animus iniuriandi), stačí vědomí pachatelovo, že se cti jiné osoby dotýká způsobem v §§ 487 až 493 tr. zák. uvedeným. Rozsudek kmetského soudu v odstavci 2. v tom směru zjišťuje, že nebylo výsledky řízení vyvráceno zodpovídání se obžalovaného, že závadnou knihu vůbec nečetl a neznal její obsah, a že si tedy nebyl a ani nemohl býti vědom, že snad obsahuje urážky soukromého obžalobce. Pokud zmateční stížnost soukromého obžalobce napadá rozsudek tvrzením, že zodpovídání obžalovaného, že mu nebyla známa tendence knihy, jest nevěrohodné, neprovádí stížnost dovolávané důvody zmatečnosti § 281 čís. 5, 9 písm. b) tr. ř. po zákonu, brojíc jen proti hodnocení výsledků hlavního přelíčení nalézacím soudem v rozsudku, kteréžto hodnocení jest podle § 258 tr. ř. vyhrazeno soudu prvé stolice. Pokud zmateční stížnost v této příčině vytýká rozsudku nalézacího soudu neúplnost proto, že nebyla v něm hodnotěna výpověď svědka Hynka K-ého, je tato námitka zřejmě bezdůvodná, neboť řečený svědek udal sice, že v měsíci říjnu nebo listopadu 1928 koupil v obchodě obžalovaného knihu »Der unbekannte Diktator«, sám však připustil, že mu tenkrát prodavačka řekla, že knihu na skladě nemají, že mu ji však opatří soukromě, a také skutečně opatřila, při čemž výslovně podotkl, že nemůže vyloučiti pravdivost onoho tvrzení prodavačky. Podle § 24 a citovaného v něm § 6 tisk. nov. čís. 124/24 při tiskopisu neperiodickém zodpovědnost za zanedbání povinné péče podle ustanovení cit. § 6 stihá nakladatele (vydavatele) a, není-li znám, zodpovědného správce tiskárny, nikoli však osoby spolupůsobivší při obvyklém rozšiřování tiskopisu, na př. obstaravatele prodeje, knihkupce, jak zmateční stížnost soukromého obžalobce mylně za to má. V souzeném případě bylo by nezbytné zjistiti, že si byl obžalovaný — knihkupec vědom toho, že se rozšiřování pozastaveného neperiodického tiskopisu dotýká cti soukromého obžalobce, a nelze urážku na cti spáchat i pouhým nedopatřením (rozh. sb. n. s. č. 1699). Vědomí to však nebylo zjištěno.

Čís. 4070.

Pojem »křížovatky« ve smyslu § 46 odst. 2 nař. čís. 81/1910 nevyžaduje, by tam byla zřízena stálá policejní služba; okolnost, že dopravní strážník označil jízdní dráhu za volnou, nezprošťuje řidiče povinností, uložených mu co do rychlosti a opatrnosti v §§ 45 a 46 onoho nařízení.

(Rozh. ze dne 12. února 1931, Zm I 50/30).

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu trestního v Praze ze dne 15. listopadu 1929, jímž byl stěžovatel uznán vinným přečinem proti bezpečnosti života podle § 335 tr. zák., mimo jiné z těchto